

Григорій Ліщенко

Перекотиполе

«На семи вітрах»

Автор цієї збірки Григорій Ліщенко назвав її «Перекотиполе», тому, що бачить у долі цієї рослини свою. У дитячі та молоді роки він разом із батьками часто змінював місце проживання, але з пам'яті митця ніколи не зникає батьківська хатина, де пройшло дитинство, саме їй адресовано багато віршів поета:

«У старій хатині,
Сняться сни дитячі.
Заночую нині,
Щоб ніхто не бачив»

Хоча туга за Батьківщиною присутня у творчості автора, але проживши більше тридцяти років на Кіровоградщині, чужий край став йому рідним.

Більшість віршів Григорія Ліщенюка починаються пейзажною лірикою та вона поступово змінюється філософською, або ж приховує її. Яскравим прикладом є ось цей вірш:

На сірім полотні дощів,
Я намалюю осінь.
Де ранок в жовтому плащі,
Збирає стиглі роси.

І наїжачений будяк,
Нарешті зрозуміє,
Що повернутися ніяк
У літо не зуміє.

Вірш відноситься до пейзажної лірики, це, якщо прочитати поверхово, не замислюватися, та й дійсно, перед нами ліричний герой, образ осені, ранку, будяк. Але ж, якщо задуматись, то осінь – пора зрілості, старіння, літо – розквіт, молодість, а будяк – літня людина, яка завжди воліє бути молодою, але розуміє, що юність ніколи уже не повернеться. Тоді вірш набуває зовсім іншого сенсу. До того ж осінь улюблена пора року митця. Він зображає її різною, то сумною, хмурою, дощовою і разом із нею страждає:

«Коли на землю вечір упаде,
Такі сумні осінні ці пейзажі.
Стоять дерева чорні, наче в сажі,
Густий туман долиною бреде...»

а то показує всю її красу та дає змогу нам насолодитися неперевершеною пейзажною метафоричністю:

«Ця пізня осінь тепла і барвиста,
Навіявши ночам журливих мрій.
Під крик птахів танцює з падолистом,
Здається, вже останній танець свій...»

У свою творчість Григорій Ліщенко вкладає душу, виплескує всі свої почуття. У кількох віршах автор показує нам, яке місце посідає поезія у його житті:

«Якби ви знали, як його душа,
Тремтить коли знайде потрібну риму».

І тут більше й слів не потрібно.

Не можуть залишити нас байдужими два вірші («В жорстокім світі, де багато зла» та «Колиска-Русь. Гойдаються віки»), вони пронизані болем за долю України, її майбутнє. У одному з віршів автор говорить, що пройдуть роки, загоїть пам'ять рани, але прохає про одне: «Лише не називайте їх братами».

У кінці кожної збірки митця є вірш у якому він прощається з поезією. Читаючи ці вірші, у мене на очах з'являються сльози, не через те, що ці рядки надзвичайно сумні, ні, просто так не хочеться, щоб мій улюблений поет покинув творити. Збірка «Перекотиполе» не є винятком, хоча вірш має дещо іншу тематику. Григорій Ліщенко задається питанням: «Що для вас по собі я zostавлю?» і сам дає відповідь на нього: «Оберемочок віршів лишень». У літературі, безперечно, що так, а от у житті свого читача – незабутні враження.

Оксана Олінчук (Ліщенко)

* * *

Перекотиполе, ти куди ?
Ще зі мною побалакай трішки.
Плаче небо краплями води,
Рвуть вітри туманам мокрі віжки.

І женуть тебе через поля,
Стежать за тобою скрізь недремно.
Непривітна і чужа земля,
Прихистку шукати тут даремно.

* * *

Душе моя розгнуздана, хмільна
Побудь сьогодні щирою зі мною.
І випиймо укотре, аж до дна,
Цю чашу із горілкою гіркою.

Залишились тепер ми тільки вдвох,
Ще крок чи два і ти злетиш до неба.
Якщо тебе судитиме там Бог,
Я всі твої гріхи візьму на себе.

* * *

Отак живи без мрій і сподівань,
Самотньою билиною край поля.
Тоді не буде ні розчарувань,
Ані образи на нещасну долю.

Або ж борися та у краще вір
І за свої ідеї стій горою,
Але коли прийде пора зневір –

Зумій піти красиво з поля бою.

* * *

Мені зима наснилася жорстока,
Хурделиці кружляли навкруги.
Здавалося, на скільки бачить око,
Усе повимерзало до ноги.

В моїм саду вітри читали прозу,
Сніжинок забавляючи рої.
І цілу ніч об гострий ніж морозу,
Калина вени різала свої.

* * *

Тумани сивогриві, наче коні,
Над ярком п'ють шипшиновий вогонь.
Малий метелик на моїй долині,
Ось - ось помре від холоду либонь.

Його до хати я забрати мушу,
Аби від нього відвести біду.
Можливо, і мою врятують душу,
Як я колись на землю упаду.

* * *

Зумій усюди бачити красу,
Твори її у камені чи слові.
Підглянь, як вітер струшує росу,
І полічи всі фарби веселкові.

На світі є багато добрих справ,
Я вірю – серце ними ти спокусиш.
Як Бог тобі талант подарував,
Йому за це відпрацювати мусиш.

* * *

В дерев'яну бочку із водою,
Вечір зорі кинув, аж на дно.
Я вже не сумую за весною,
Бо надворі вересень давно.

Відпилося і відтанцювалось,
Відлетіли вдаль мої роки.
Спогади, що в пам'яті zostались,
Кленові продам за мідяки.

* * *

Коли на землю вечір упаде,
Такі сумні осінні ці пейзажі.
Стоять дерева чорні, наче в сажі,
Густий туман долиною бреде.

Під вікнами рудий блукає звір,
Настільна лампа знов не відпочине.
Напевно, в неї є на те причина.
Яка? Лиш знають ручка і папір.

* * *

Ця рання осінь, очі повні суму,
Уже птахи зібралися в політ.
Старезний дуб поринув у задуму
І не полічить скільки має літ.

Сухі гілки на порваному вітрі,
Скриплять постійно (все йому не так).
І вересень на місяця палітрі,
Перемішав із охрою краплак.

* * *

Ночі темної тінь,
Все кругом огорнула.
Обняла мене лінь
І в минуле вернула.

Скоро біль принесе,
Всі гріхи перелічить
І об місяця серп
Вкотре душу скалічить.

* * *

Отак сидіти мовчки край вікна
І на папір вичавлювати душу.
Твоя робота, друже мій, марна,
Я це давно тобі сказати мушу.

Ридають хмари, ніби хтось помер,
Колючий вітер їх порвав на клоччя.
"Кому потрібні вірші ці тепер?" -
Пожовкле листя цілу ніч шепоче.

* * *

Як добре, що не заздрю я багатим,
Що душу цей хробак мою не ссе,
Що затісні мені чужі палати
І землю я люблю понад усе.

Зимою в мене срібла є багато,
Насипле осінь золота без меж.
Як добре, що не заздрю я багатим,
І що вони мені не заздять теж.

* * *

Вітер осінь спалює руду,
Поколовшись на ожину плаче.

Я сюди вже більше не прийду
І тебе ніколи не побачу.

Згодом все, що буде після нас,
Не діждавшись поки завесніє,
Плугом долі переоре час
І травою забуття засіє.

* * *

Спочив нарешті вітер біля тину,
Ген по снігу чийсь біжать сліди.
Мороз на шибці створює картину
З кришталиків замерзлої води.

Ховає місяць промені в соломі,
Що у дворі покинута лежить
І сонний крук на кленові старому,
На зорях знову буде ворожить.

* * *

Туманами сумує осінь,
Жбурляє листя навсебіч
І дмуть вітри дзвінкі, мов оси,
В розбиту шибку цілу ніч.

Скрипучі двері, вікна, стеля
Від них не дінешся ніде.
В мою незатишну оселю,
Ніхто крім віршів не прийде.

* * *

Розлогі клени край старих воріт,
Листки опалі полічити хочуть.
Із хмар свинцевих дощ важкий, мов шріт,
У вікна барабанить дні і ночі.

Так швидко насувається зима
І будить тишу криком журавлиним.
Зігрівся б я, але тепла нема,
Лиш для наївних полум'я калини.

* * *

На сірім полотні дощів,
Я намалюю осінь.
Де ранок в жовтому плащі,
Збирає стиглі роси.

І наїжачений будяк,
Нарешті зрозуміє,
Що повернутися ніяк
У літо не зуміє.

* * *

Ми зграя, ми вовки голодні,
Ми згусток зла.
Та доля зрадила сьогодні,
На кпин взяла.

Здається, кепські наші справи,
Хоч круть, хоч верть.
Червоні прапорці направо,
Наліво – смерть.

* * *

Перегоріла осінь, аж до тла,
Вітри туману чешуть мокру гриву.
Напевно, вже не діждеться тепла,
Стара береза, на краю обриву.

Розлук порожні гнізда напились,
Гойдаючись у кронах, наче діти.
Наївно вірять, що й вони колись,
Вслід за птахами зможуть відлетіти.

* * *

Далечінь яка не знає меж,
Небо та земля злились в'єдино.
Горизонту так і не сягнеш,
Скільки б не старалась ти, людино.

Та й дорогам теж нема кінця,
Час біжить по них несамовито.
Череп твій шкарлупкою яйця,
Просто трісне під років копитом.

* * *

Марную час, за днем проходять дні,
Ані строфи на білому папері.
Вітри сьогодні стукали у двері,
Осіллю пошту принесли мені.

В дворі листків цілісінька гора,
Всі без адреси й жодного конверта.
Я відпишу, то поки що уперто,
Чекаю, щоб скінчилася хандра.

* * *

Який же ти, мій дивовижний світе?
В тобі є все потворність і краса.
Сюди мене приніс космічний вітер,
А звідкіля, цього не знаю сам.

Як прийде час, і я заплющу очі,
Щоб назавжди у вічність відійти.

Не вірю, що душа моя захоче
Шукати інші землі і світи.

* * *

Ах, скільки срібла нині в полі,
Лише прийди і подивись.
Йому, як птахові на волі,
Летіти хочеться увись.

Ще зранку заховався вітер,
Над вибалком у бур'яні.
Він в сільця бабиного літа,
Ловити буде теплі дні.

* * *

Визнання я не прагну ні на краплю
І ваша слава теж мені чужа.
Мене болить, мов рана від ножа,
Як на байдужість людську враз натраплю.

Вона уся липка, неначе з клею,
Жорстока, сіра, безтілесна стать.
Душі пухлину марно лікувать,
Не дай вам Боже захворіти нею.

* * *

Отямся, мій блакитноокий світе,
Для нас ніколи ти не був чужим.
Ми вірили у тебе наче діти,
А що з тобою сталося, скажи?

Ідеш, як тать в хмільному перегарі,
Жорстокості не відаючи меж.
Спинися, бо у грибовидній хмарі,
Загинеш сам і нас погубиш теж.

* * *

Вітрильник мій пливе хтозна-куди,
Із долею змагатися не хочу.
Мене вже не лякають холоди,
Солоний бриз не виїдає очі.

До всього звик, бо що там не кажіть,
Роки давно свою зробили справу.
Поворожіть мені, поворожіть.
Де мій причал, наліво чи направо?

* * *

Роки, роки, куди поділись ви?
Нащо забрали всі мої надії?
Спитав би я у мудрої сови,
Але вона балакати не вміє.

Осінні ночі довгі та сумні,
Безликі тіні бродять по кімнаті.
Уже вас не діждатися мені,
Літа, літа – птахи мої крилаті.

* * *

Вертаються вервечки журавлині,
З чужих країв додому, як завжди.
І грає вітер на очеретині,
Над каламутним дзеркалом води.

Важке повітря розриває груди,
Холодний морок до кісток пройма.
Нехай не скоро, ще весна тут буде,
Лише б не повернулася зима.

* * *

Ця пізня осінь тепла і барвиста,
Навіявши ночам журливих мрій.
Під крик птахів танцює з падолистом,
Здається, вже останній танець свій.

До ранку вітер бився в сонні двері,
Насипав позолоти за поріг.
Приснився вірш на білому папері,
Але його я прочитати не зміг.

* * *

Запахла далеч гірко так і хмільно,
Безлисті верби сплять біля води.
Густий туман долиною повільно,
Аж ген, побрів не знаючи куди.

Бринить у небі журавлина пісня,
Дороги жовтим листям замело.
Я б відлетів, та щойно осінь пізня
Мені рососою обпекла крило.

* * *

Ховає смуток спорожнілий сад,
Осіньної торкнувшись прохолоди.
Мете опале листя листопад,
Покрученими мітлами негоди.

Вже скоро землю вкриють килими,
Сріблясто-білі, без кінця і краю.
Перед обличчям лютої зими,
Тамую подих, ніби помираю.

* * *

Вітер хльоснув мокрим батогом,

Тай побіг куди і сам не знає.
Листя, що обсипалось кругом,
Край дороги мовчки догоряє.

Наче в ірій линуть день за днем,
Чути шелест крил в повітрі синім.
Тільки хризантемовим вогнем,
Хвору душу зігриваю нині.

* * *

Блукає лісом тиша сонна,
Згоряють вересневі дні,
І поріділа клена крона,
Про щось нашіптує мені.

Ах, клене, рудочубий брате,
Для смутку ще нема причин.
Про те, що треба відлітати,
Сьогодні краще помовчи.

* * *

Сторона знайома,
Вільхи на узліссі.
Пахне ще солома,
В почорнілій стрісі.

Знаю, в цій хатині,
Сняться сни дитячі.
Заночую нині,
Щоб ніхто не бачив.

* * *

Стежки то вгору, то донизу
Біжать кудись.
Крильми шматую далеч сизу,
Зринаю ввись.

Нехай летіти нині важко,
В забутий край.
Та як присниться, що ти пташка,
Часу не гай.

* * *

Впало сонце за далекий пруг,
Висне в небі місяця підкова.
Щось у гості забарився друг,
Може, розминулись випадково.

Вже й сади скидають листя мідь,
А вина немає з ким допити.
В цьому світі, що не говоріть,
Важче віднайти, ніж загубити.

* * *

Ах, який веселий був концерт,
Ах, яке було барвисте свято.
Шкода, що закінчилося це,
Як на мене, досить ранувато.

І не скрипалева в цім вина,
І не винна вереснева злива.
Просто обірвалася струна,
Видно, в скрипки доля нещаслива.

* * *

Душа марудить, холодно їй нині
(Хіба зігрію віршем чи вином).
Ридає вітер в порваній свитині,
Сьогодні знову під моїм вікном.

Зимові ночі схожі на сновиди,
Ховають сум в торбину крадькома,
І правлять завірюхи панахиди,
По осені якої вже нема.

* * *

Ах, скільки листя в сіни намело
(Забув учора двері зачинити).
Та ще вітрам схотілося на зло,
Бодай хоч щось, а все таки, зробити.

Я листя те в кімнату заберу,
Глумитися нікому не дозволю.
Посеред ночі прожену мару,
Наворожу на ньому кращу долю.

* * *

Ніч пахне димом спаленого літа,
У травах серпень загубив сліди,
І спогадами теплими зігріта,
Верба старезна спить біля води.

Так хочеться вже тиші і спокою,
Трухляве тіло ніє без кінця.
А їй наснилось, ніби молодою,
Вона іде з коханим до вінця.

* * *

Скажіть мені, хто душу зрозуміє?
(Відомо – недосяжне в неї дно).
Одна і досі співчувати вміє,
А друга зачерствіла вже давно.

Та є ще третя, що там говорити,

Вона слизька і чорна, як змія.
Її продати можна і купити,
Вирішуй сам, котра із них твоя.

* * *

Жовта пляма листя і дощу,
Ранками блищать достиглі роси.
Нині я тебе не відпущу,
Осене моя рудоволоса.

Вип'ємо вина з тобою ми,
Про минуле заведем розмову.
Зовсім недалеко до зими,
Хто зна чи побачимося знову.

* * *

Колиска-Русь. Гойдаються віки,
Яким давно знайомі рани й болі.
Росли і виростали вояки
І помирали на своєму полі.

Горить земля, шматує тіло «Град»,
І кров'ю захлинаються чужинці.
Як тисячі, як сотні літ назад,
Тримаймося, бо ми є українці!

* * *

Отак іду, куди не знаю сам,
Навпомацки стежки шукати мушу.
За кілька строф я вам усе віддам,
Ну а за вірші, навіть власну душу.

Вона вже хвора й випита до дна
І я для неї просто подорожній.
Її лікую чашкою вина,
Аби заповнить пазухи порожні.

* * *

Знову очі розп'яті
На віконних хрестах
Людмила Литвинчук

В срібні стремена вітру,
Дзвонять замерзлі роси.
Вже на землі палітру,
Скинула охру осінь.

Ночі важкі й холодні,
Небо без зір, як віко.
Біль розіпну сьогодні
На хрестовинах вікон.

* * *

В жорстокім світі, де багато зла,
Ніколи море крові не зміліє.
Давно б людина з розуму зійшла,
Одне спасіння – забувати вміє.

Бо час пісками пам'ять занесе,
Притупить біль і загримує шрами.
Ви можете забути їм усе,
Лише не називайте їх братами.

* * *

Дощі холодні
Ковтає вечір.
Кладе долоні,
Мені на плечі.

Зайду в хатину –
Сліпі віконця.
Як тінь загину
Без краплі сонця.

* * *

Перегоріла осінь вся до тла,
Про неї навіть спогаду немає.
Довкола тільки біла мерзлота,
Аж до стволів долоня прилипає.

Смеркається. Короткі зараз дні,
Снується сірий морок по долині.
Зігрітись в горобинівім вогні,
Здається, вечір марно хоче нині.

* * *

Стоїть гора із праху і кісток,
Її підніжжя – морок і пільма.
Якщо на гору зробиш перший крок,
То вже назад шляху тобі нема.

Стежки уверх тернисті і круті,
Повітря напоїли полини,
І кровоточить Правда на хресті,
Колись людьми розп'ята без вини.

* * *

Миристь, душе моя, миристь,
З усім, що бачиш нині,
Бо можна злинути увисьь
Птахам, а не людині

Тобі ж вночі, у снах лишень
І то, не дуже часто.

Але коли наступить день,
Мирися знов, нещасна.

* * *

Що там, на поживклих палімпсестах,
Не зумієш нині прочитать.
Давнину покрили нові тексти,
Таїни поставили печать.

Може, і не дуже щось важливе
(Все пергамент стерпить, далєбі).
Ще якби життя було можливо
Із нуля почати знов тобі.

Палімпсести – пергамент на яких стерто
первісний текст і написано новий.

* * *

Старенький сад скидає першу мідь,
Прощається із листям неохоче.
Ви звідсіля нікуди не ідіть,
Послухайте, що вітер вам шепоче.

Він знає все, хоч вірте, а хоч ні,
І навіть вашу потаємну мрію.
Про те, що догоряють теплі дні,
Наворожив на квітах деревію.

* * *

Регоче вічність, їй усе одно,
Вона свавілля відпустила віжки.
Час кидає вікам на саме дно,
Уламки доль з тілами в перемішку.

А потім навіть не згадає їх,
Бо в нього пам'ять обміліла досі.
За тими, хто колись у землю ліг,
Дощами нині відридала осінь.

* * *

До зими zostався тільки крок,
І вітри знайшли собі забави.
У степах зім'яли жовті трави,
Пелюстки зірвали із квіток.

Билися у двері цілу ніч,
Вже давно покинутої хати.
Думали знайомих відшукати,
Тільки марно, ось у чому річ.

* * *

Вкрився ліс багряною габою,

Крутить вітер листя жовтий рій.
Я вже не сумую за тобою,
Березню, зеленоокий мій.

Скільки обіцянок там порожніх,
Скільки марно витрачених слів.
...За усім відплакав подорожник,
Росами під крики журавлів.

* * *

Щасливі дні далекої весни,
Напевно, ви загинули сьогодні.
Недавно, ще приходили у сни,
А зараз ніч темніша від безодні.

У серце, ніби зашпори зайшли
(Я захворів, чи, може, хтось наврочив).
Лиш спогади – минулого послі,
Стоять край ліжка опустивши очі.

* * *

Так біло нині зацвіли черешні,
Вже холодам немає вороття.
Душа переродилася нарешті,
Наївна стала, як мале дитя.

Допоки рвуть вітри й дереворити,
Вітрила мрій і паростки надій.
Її так легко можна обдурити,
То ж з нею спілкуватися не смій.

* * *

На березі піщаним храм незвичний,
Збудований лише із фраз і рим.
Як він колись до себе вас покличе,
То щирими старайтесь бути з ним.

В садах вже пізні яблука достигли,
І пише день до осені листи.
Прийдіть туди, як досі ще не встигли,
Найважливіше щось розповісти.

* * *

Гірчаво пахне восени полин,
Стерня куріпкам поколола ноги.
Солому, ніби вітер взяв на кпин,
Жене її кудись уздовж дороги.

Підбитим птахом упаду навznak,
В суху траву. І думка раптом злине:
Як часто у житті буває так,
Що доля – вітер. Ти лише билина.

* * *

Стара хатина, сад стоїть в зажурі,
Завіяло навколо, замело.
І снігурі на снігу кучугурі.
(Примарилось чи, може, так було).

Червоні плями заливають очі.
(Знов цілу ніч заснути я не міг).
Це спогадами пам'ять кровоточить
І снігурами падає на сніг.

* * *

Осені в обійми упаду,
Поклонюся кленові старому.
І передчуваючи біду,
Вже ніколи не вернусь додому.

Ще заплачуть сірі журавлі,
Розбудивши вересневу тишу.
Ще на неба голубому тлі,
Вірші хтось мої для вас допише.

* * *

Ще вірую, хоч віри вже немає,
Напевно, це такий сьогодні час.
Уперто так зневіра всіх ковтає,
Що сам собі дивуєшся не раз.

Жорстокості не знають люди міри,
Байдужий світ свою смакує кров.
Прошу тебе, не покидай нас, віро,
Без тебе вмуть надія і любов.

* * *

Сьогодні я спалив твої листи,
Вони в шухляді довго так лежали.
Прошу тебе, спали мої і ти,
Щоб спогадів притуплювались жала.

Зарубцював давно вже рани час,
А душі позивали до зневіри.
Бо що із тих порожніх слів і фраз?
...Вогонь залишив тільки попел сірий.

* * *

Я дивак, мої палати:
Річка, поле, неба синь.
В мене є всього багато,
Не засмучуйся, проси.

І складай собі в торбини

Чи ховай все до кишень.
Якщо братимуть на кпини –
То від заздрощів лишень.

* * *

Ранок сонцю підняв забрало,
Ах, як холодно тут сьогодні.
Шишку, що із сосни упала,
Розклювали птахи голодні.

Об скелясту вершину кручі,
Гострять срібні ножі морози.
Й горобині вітри колючі,
Витирають гарячі сльози.

* * *

Зшиває строфи струнами дощів,
В поезії існуючи полоні.
Метафорі торкаючись до щік,
Він відчуває як печуть долоні.

Даремна праця – ні тобі гроша,
Смішний актор без маски і без гриму.
Якби ви знали, як його душа,
Тремтить коли знайде потрібну риму.

* * *

Ридають вітри стоголосі,
І хмара не виплаче сліз.
Гаптована золотом осінь,
Фарбує листочки беріз.

Тумани бредуть, наче коні,
І хльоска в яру батіжок.
На неба блакитному фоні,
Відбилися тіні пташок.

* * *

Доживу до зими в сірім світі дощів,
Вже зосталось недовго чекати.
Обривають вітри жовте листя з кущів,
Розсипаючи сни коло хати.

Завірюхи минуть, дочекаюсь весни,
Бризне квітень зеленими днями.
Зроблю з вітру мітлу, позмітаю ті сни,
Тай посію, хай сходять піснями.

* * *

Кружляють заримовані слова,
Як жовте листя в днину непогожу.
Мене болить до крику голова,

Її від строф я вберегти не можу.

Стискаю скроні – в пальцях чую хруст,
Заплющу очі – марева довкола.
Терпи моя душе – ні пари з уст,
Не вирватись тобі із цього кола.

* * *

Калічить стерня босі ноги,
Колючим вітрам, як на зло.
Старезний горіх край дороги,
Бинтує туманом дупло.

Обпалені, наче болідом,
Жовтіють листки де-не-де.
І хрестиком вишите літо,
До вересня в гості іде.

* * *

В саду старому вітер обрива
Пожовкле листя. Холодно як нині.
Росою умивається трава,
Густий туман снується по долині.

Я тут не був багато дуже літ
(Болючий спогад серце раптом стисне).
Розстебну душу й об колючий глід,
Обранюсь, як в дитинстві, ненавмисно.

* * *

На острові забутому всіма,
Вітрильник мій закутався в тумани.
У нього розсихається корма,
Але ще й досі ваблять океани.

Я просмолю всі дошки на бортах,
Стерно і щоглу вимію від бруду.
Напну вітрила на семи вітрах,
Лише пливти нікуди вже не буду.

* * *

Холодно кленові нині
(Осені в цьому вина).
В жовтій, подертій свитині,
Тулиться він до вікна.

Хто його тут обігріє?
В кого прихисток знайде?
Від самоти й безнадії,
Не захватись ніде.

* * *

Цей листопад, ну що не говоріть,
Завжди у нього суму забагато.
Скидає вже свою останню мідь,
Розлогий клен біля старої хати.

Скриплять гілки на вимоклих вітрах,
На них зосталось листя дуже мало.
Й гніздо яке покинув щойно птах,
Ніколи досі так не сумувало.

* * *

Старенький парк ховає жовту тишу,
В глибокі дупла верб, на саме дно.
По шибках сірих дощ сонети пише,
Хоч тут вони усім чужі давно.

Хіба душа наївна і дитяча
(Такі zostались тільки де-не-де).
Їх перепише, щоб ніхто не бачив
І зошит під подушку покладе.

* * *

На покинутому покосі,
Задивившись в зіркасту синь.
Прилягла відпочити осінь,
В платті мокрому від роси.

Рвуть вітри у ярах тумани,
Гонять сни мої навсебіч.
Б'ються головами каштани,
Об холодний асфальт всю ніч.

* * *

Від реальності в прірву ілюзій,
Утікаю вночі крадькома.
Не біда, що немає там друзів,
Але й і ворогів теж нема.

Хвору душу ледь римою бавлю,
Час минуле хова до кишень.
Що для вас по собі я zostавлю?
Оберемочок віршів лишень.